

at faae den Grundlovsbestemmelse gjort Fyldest, at Folketirkens Forfatning skal ordnes ved Lov; saa tror jeg, at vi fremme Sagen paa den bedste Maade. — Jeg skal for ikke at trætte Forsamlingen længe i denne Sag gaa over til et Par andre Punkter, hvorom jeg dog skal tillade mig et Par Bemærkninger. Med Hensyn til det i Indstillingen under Nr. 6 nævnte Punkt, som har været bragt i Forbindelse med dette, skal jeg bemærke, at jeg fuldstændig deler deres Anskuelse, som forbauses over, at denne Sag kan ikke alene blive henvist til Ministeren, men ogsaa blot gjøre Krav paa Rigsdagens Opmærksomhed. Det er ikke første Gang, at jeg i min Stilling som Rigsdagsmand har været gjort bekendt med denne Sag; jeg veed ikke, om det gaar andre Rigsdagsmand som mig, men for mig er denne Sag allerede en gammel Sag. Jeg har imidlertid fra første Gang, da jeg faae denne Sag, virkelig faaet det Indtryk, at dersom Rigsdagen vilde spille sin Tid med den Art Sager uden at faae nogen som helst bedre Garanti end den, de Herrer her have for, at der her virkelig er sket nogen Forurettelse, vilde Rigsdagen faae altfor meget af underordnede Sager og alt for lidt af vigtige Sager at behandle. — Hvad derimod angaar Indstillingen under Nr. 5, da vil jeg ikke alene understøtte en Henstilling til Indenrigsministeren, men jeg maa gjøre en ganske kort Bemærkning til, hvad den høitærede Indenrigsminister yttrede. Den høitærede Minister udtalte sig om, hvor nødvendigt det var at værgø Dyr lægerne for saa vidt, at de kunde faae de til deres Eksistens nødvendige Indtægter, og at man ved at give forskellige Græne af Dyr lægeringen fri vilde berøve dem de Indtægter, som ere nødvendige for dem, saa at man som Følge deraf til sidst vilde komme til at savne Dyr læger. Med Hensyn dertil skal jeg bemærke, at hvad der er endnu vigtigere end at sørge for Dyr lægerne, er, at de, der skulle bruge Dyr læger, kunne faae Hjælp i rette Tid. Der er meget af det, som er henlagt under Dyr lægeringen, med Hensyn til hvilket det er aldeles umuligt at faae Hjælp i den Tid, da den kan komme til Nytte, hvor altsaa Beboerne enten ere henviste til at tage af den Slags Hjælp, som de kunne faae i Nabolaget hos en Slags kloge Folk, som findes omkring i Byerne, eller ogsaa maa gjøre det selv, ofte manglende alle nødvendige Forudsæbter. Den ærede Rigsdagsmand for Salling (Chr. Jensen) har nævnt et Exempel, og jeg kan fuldstændig stabsæste dette. Det er Noget, der saa ofte er Tilfældet paa Landet, naar der skal staffles pludselig Hjælp til syge Dyr, at man maa høre flere Timer efter Dyr lægen, og undertiden først kan faae ham den næste Dag, naar Dyret er freperet. Det Samme er Tilfældet med det andet Punkt, den ærede Rigsdagsmand talte om, nemlig den aarlig stedfin-

dende Væst af Besætningen, som i Almindelighed finder Sted om Efteraaret, naar Besætningen er bundet ind. Naar en Dyr læge skal overfare hele det store Distrikt, han i Almindelighed har, saa er det undertiden Tilfældet — det er et Faktum, jeg kan konstatere — at man maa vente 2—3 Maaned, inden man kan faae Dyr lægen til at udføre denne Gjerning, som jo skal ske strax ved Indbindingen, og Følgen deraf er naturligtvis den, at Folk ikke kunne faae den Hjælp, de skulle have af Dyr lægen, men enten maa aldeles give Afkald paa at faae denne Gjerning udført eller ogsaa maa gjøre den selv, og det er da ikke sjældent Tilfældet, at Dyret bliver spoleret, ja, ligesom dræbt. Dette Tilfælde har jeg selv personlig oplevet i mit Nabolag flere Gange, at Dyr ere blevne dræbt ved en aldeles uvidende Behandling, idet Folk af Mangel paa Dyr læge vare nøbde til selv at udføre Gjerningen. Som Følge deraf tror jeg rigtignok, at dersom den høitærede Minister blev bekendt med, hvilke Banskæligheder det i mange Egne af Landet er forbundet med at faae Dyr lægehjælp i rette Tid, vilde han indse Nødvendigheden af, at der gives lidt efter i disse Retninger, thi det er et Faktum, at Lovgivningens Bestemmelser i saa Henseende ikke overholdes. Faktum er, at, naar man klager over Kvaksalveri med Hensyn til Mennesker, kan man med hundredfold større Vægt klage derover lige over for Dyrene. I de ni af ti Tilfælde, hvor man skal benytte en Dyr læge, maa man benytte kloge Mænd i Nabolaget, fordi man ikke kan faae en Dyr læge, men det er dog for meget at paabyrde Befolkningen, at den ikke skal kunne tage Hjælpen der, hvor den kan faae den, blot fordi man vil opretholde Dyr lægernes Ræringssret.

Lang: Det, der gav mig Anledning til at tage Ordet nu, var, hvad den ærede Kirkeminister yttrede; ikke, da han sidste Gang havde Ordet, men da han forrige Gang havde det, kom han med en Bemærkning, som jeg maa sige nogle Ord om. Imidlertid er det Selvsamme blevet berørt af det ærede Medlem for Veile (Th. Nielsen) og det ærede Medlem for Kolding (Berg); de have udtalt det, jeg vilde sige, saa at jeg kan fatte mig i stor Korthed. Den ærede Kirkeminister sagde nemlig, at Folketirken ikke havde noget Organ, igjennem hvilket den kunde udtale sig. Jeg hører til den Side, som har den Opfattelse, at Folketirken har et Organ; Rigsdagen er Folketirkens Organ, og ingen Anden. Der er to Sider ogsaa blandt vort Præsteskab. Den ene Side paa staar ligesaa ivrigt, at Rigsdagen er Folketirkens Organ, som den anden siger Nei dertil, og de, der sige Nei, ville have opstillet en kirkelig Rigsdag ved Siden af den borgerlige, det er deres Mening. Men hvad der gjør Forvirringen for Mange, er det Spørgsmaal, hvad er Folketirken,